

Co oči nevidí

Chceš mi snad vyčítat,
že se jdu do lesa vylítat?
A že konám práci, co mě hřeje,
což k mému naplnění spěje?

Kašlu na odsudky davu,
že toho víc denně nezvládnou.
Urážky hodím za hlavu.
Když už nemůžu, přece nepadnu?!

Proč bych měla chodit na ranní,
když mě to vytrhává ze spaní?
Odpolední směna je základ,
vyspanou mě bude vše lákat.

Budeš mi nadávat,
že se „jdu jen nacpávat“?
A že miluji lesní procházky
nebo že čtu či píši články?
Nesnaž se tahat za provázky,
a nech mě tréninkem mozku popsat stránky.

Dělej taky, co tě baví,
jsme tu příliš krátce,
nelze být vždy obětaví.
Nejsem žádný zrádce
ani lenoch líný,
nesnaž se ve mně
pořád, denně,
vzbudit pocit viny.

Uvědom si, jak to je –
že co tvé oči nevidí,
neznašená, že neexistuje.

Proberte se, lidi!

Čtyři hodiny spánku je fakt málo
a kdo to nerespektuje,
zkracuje si život. To by tak hrálo!

Pochop, že jsem nemocný člověk,
co na odsudky hází bobek.
Je mi jedno, že se mnou nesouhlasíš,
jen prosím, ať meč zloby netasíš.

Nechci, aby přišla další ataková bouř,
jako před pěti lety.
To mi šla RS prvně v ústrety –
náhle uzřel můj zrak jen mlžný kouř.
Zčistajasna přemohl mě bol
toho oka vůkol...

Nevyčítej mi, že si užívám život,
a nezávid' mi mé tehdejší oslepnutí,
kdy se můj zrak propadl do kalných vod,
a že bojuji proti ochrnutí.

Neřeš mé nedokonalosti,
zapomínání a snahu žít v radosti.
Nebraň mi plnit si profesní sny,
nenech mě spadnout do kašny.

Nespílej mi,
že nechci dítě,
ráda bych si
upletla jiné síť.

Nekárej mě, že chci ze studny snů pít
a že nesháním partnera.

Proč bych si měla někoho hledat? Chci mít svůj klid
a číst každého Orwella.

Žijeme jen jednou,
bojuji jak lvice,
na cestu mi svítí
zlatá slunečnice.

Než mě moje nemoc
vydá kruté změně,
chci si užít po(c)hody,
žít neomezeně.

Až přestane remise,
všechno půjde do kytek.
Bude konec mé mise.
Svítit nebude už kvítek.